

ніе-то си “За Църквѣ-тѣ,” ся турятъ въ дѣйствиѣ напълно, тѣ быхъ подкопали самы-тѣ основы на Папскѣ-тѣ власть и непогрѣшимость; но той пакъ постоянноува да припознава Папѣ-тѣ за наслѣдникъ на Св. Петра. Той ся казва че е истиненъ и вѣренъ Католикъ; но той не рачи да приеме никое поученіе или мнѣніе — было то издадено отъ Папѣ или отъ Съборъ — което не е съгласно съ Слово-то Божіе и одобрено отъ разума и съвѣсть-тѣ. Отлжченіе отъ църквѣ-тѣ споредъ него значи ересь, и, чудно нѣщо! самата църква, коіжто той почита и не рачи да напустне, го изгаря като еретикъ и прѣстѣпникъ. Като ся припознае веднѣждъ върховна-та власть на Слово-то Божіе, и като ся отхвърли всѣка друга власть която бы искала да задуши разума и съвѣсть-тѣ на чловѣка, още една стѣпка напрѣдъ щяше да избави Гуса отъ непослѣдователность, щяше да прѣдвари Лютера съ сто години, и щяше, може бы, да введе Реформаціѣ-тѣ съ единъ отличителенъ Славянскій печать.

Не е нужно да говоримъ твърдѣ напространно върху характера на Гуса. Краткый-тѣ очеркъ отъ животоописаніе-то му, който ся постарахмы да дадемъ, показва достатъчно какъвъ е былъ този великъ и благороденъ Славянскій реформаторъ, и каквы подбужденія сѣ го накарали да прѣдприеме да ся бори противъ разврата и пороцы-тѣ на тогавашно-то Католическо духовенство. Въкъ-